

Uredništvo
in upravnništvo:
Kulodvorske
ulice šte. 15.

Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopis se ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja
za Ljubljano
v upravništvu:

za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 240.

V Ljubljani v ponedeljek, 15. decembra 1884.

Tečaj I.

Iz državnega zbora.

Če dalje bolj se kaže, da je logika de-
janjskih razmer šestokrat silnejša nego vsi
skrivni „plani“ strankarske strategije. Nobene
dvojbe, da so kolovodji manjšine v mislih
imeli, tekem zadnjega zasedanja baviti se
zlasti s političnimi vprašanji ter porabljati
vsako priliko, da z navadnimi frazami o „za-
tiranem nemštvu“, o „slovenski hegemoniji“
itd. ojačijo omahujoča krdela volilcev pred
volilno borbo. In glej, komaj se je zbral državni
zbor in na dnevnem redu so zgolj —
gospodarska vprašanja. To je bilo jasno
videti tudi v državnozborski seji 12. decembra.

Začetkom seje se je izročila peticija 104
sladkornih tovarn, in k besedi se je oglasil
prvobornik českega naroda, dr. Lad. Rie-
ger, da jo priporoča. Tužne vesti, katere
dohajajo iz Prage o polomu važnega hipote-
karnega zavoda, česke „Bodencreditgesell-
schaft“, so živo razburile poslance; gnjetili
so se po hodnikih ter se razgovarjali o tem
perečem pitanju, vendar je sedaj vse prihitelo
in se kupičilo krog Riegerjevega sedeža. Pred-
log njegov, naj se peticija prečita do besede
ter odstopi davčnemu odseku z nalogom, da
o njej poroča se pred božičnimi prazniki, se
je jednoglasno odobril.

Potem se vzdigne zastopnik brnske tr-
govinske zbornice, znani Neuwirth, ter stavi
svoj predlog gledé lokalne železnice St. Pölten-
Tulln. Ostro graja trgovinskega ministra, da
je na podlagi zakona o lokalnih železnicah do-
volil to progno, izročivši njeno zgradbo društvu
„Länderbank.“ Mi na Slovenskem, kjer tako
težko zdihujemo po prepotrebni železnični
zvezah, se moramo pač le čudom čuditi na-
padom na vlado, kar je čisto zastoj, ne
da bi država s krajcarjem podpore pri-
pomogla v to svrhu, prebivalstvu preskrbela
novo železnico. Isto tako ne razumemo srdi-
tosti, s katero se je zakadil v „Länderbank“,
ker je ona na svoj riziko prevzela to zgradbo.
Mi vsaj bi bili iz srca hvaležni, če bi se pri
nas enkrat s takimi pogoji začela zidati, na
pr. dolenska železnica! Ali Neuwirth je

vender jadikoval, da bode ta progna namenjena
tranzitnemu, a ne krajnemu prometu ter da
je le konkurenčna železnica za zahodno in
in za ces. Fran-Josipovo železnico. Na pod-
lagi zakona o lokalnih železnicah — trdi go-
vornik — zidala se bode glavna progna, tretji
tir se bode napravil zahodni železnici. „Län-
derbank“ je baje jako plodovita dama; nima
sicer mnogo sreče s svojo deco, tem večjo pa
s svojimi kumi, in tem je prištevati tudi slavno
vlado. Skoro je videti — vsklikne Neuwirth
da se je trgovinsko ministerstvo spremenilo
v generalno agenturo „Länderbanke!“

Trgovinski minister se ni spuščal v po-
bijanje slabih dovtipov in jalovih argumentov,
s kojimi je poslanec Neuwirth debutiral pri
tej priliki. Da je stališče njegovo po vsem
pravilno bilo, dokazal je kasneje on in nje-
gova uradnika, minist. tajnik Willek in sek-
cijski načelnik Czedit, v železničnem odseku,
ko se je meritorično razpravljala ta zadeva.
V zbornici je le naglašal, da je vst njegova
čista, da Neuwirth ni dokazal niti jedna trditva,
in desnica je glasno odobrvala kratek odgovor.

Neuwirthov predlog se je potem jedno-
glasno izročil železničnemu odseku.

Na to je poslanec dr. Magg utemeljeval
svoj nasvet gledé znane Kaminskijeve
afere. Ko sta bila izstopila ona poslanca, ka-
terih imena so se čula pri tej priliki (Ka-
minski in Reschauer namreč), smo se
nadejali — trdi govornik — da so vsi drugi
poslanci po vsem čisti ter v nobeni zvezi s to
ničevno zadevo. Sedaj pa se je pred volilci v
Lvovu imenoval še tretji poslanec (Kozlov-
ski), kateri je neki 60 000 gl. prejel za
usluge, vtorjene znani banki. Jako neprijetno
ga je dirnolo, da so največji in najbolj raz-
širjeni dunajski listi po polnem molčali o taj-
nostih, katere je razkrival lvovski volilni shod.
Ali če se kakemu članu drž. zbornice očita,
da je denar prejemal za svojo politično delav-
nost, mora se tako očitanje natančno preisko-
vati. Na to meri njegov nasvet, in tedaj se
nadeja, da ga bode sprejela vsa zbornica.

Poslanec Madejski je imenom poljske
stranke označil svoje stališče. Naglašal je, da

bi sicer lahko ovrgel marsikatero trditev Mag-
govo, toda to se bode kasneje lahko storilo v
odseku. Sedaj je tudi njemu in njegovim ro-
jakom na tem, da se jasno vidi v tej zadevi,
in za to bodo tudi poljski poslanci glasovali
za Maggovo nasvet.

Naravno, da se je predlog dr. Magga
jednoglasno sprejel.

Seja se potem zaključil; prihodnje zboro-
vanje bode v ponedeljek.

Dr. Riegerjev govor.

(Konec.)

Pri takih razmerah sploh nimamo vzroka,
da bi se z Ogrji spuščali v prepir, vsekako pa
imamo potem tudi dovolj vzroka, da živimo
z Ogrji v najboljšem soglasju. Mi ne stojimo
samo na zgodovinskem pravu in smo vselej
pripravljeni, da zgodovinsko pravo Ogerske
respektiramo, zahtevamo pa tudi na drugi
strani, da tudi oni respektirajo naše zgo-
dovinsko pravo. Razen tega imamo še tudi druge
tehtne obzire. Priznati moramo, da ni morda
nobenega drugega naroda v zvezi avstrijskih
narodov, kateri bi imeli toliko bistvenih raz-
logov, za to skrbeti, da se ohrani avstrijsko
cesarstvo kot naravno vezilo vseh onih rodov,
kateri živijo med obema velikanoma, med
nemškimi in ruskimi. Nobeden teh narodov pa
ni za ostanek Avstrije tako interesovan, ka-
kor česki in ogerski narod. Povejmo si od-
krito: Nemec more hrepeneti po veliki Ger-
maniji, in če bi avstrijsko cesarstvo razpalo,
more tam najti svojo bodočnost. Jaz tu ne
omenjam tega kot denunciacijo, nikogar ne-
čem sumničiti in konstatujem samo jeden
faktum, naraven, jasno pred očmi ležeč fak-
tum. Morda živi tudi kak Poljak, kateri se
nadeje zopetne ustanovitve nekdanjega veli-
kega poljskega kraljestva. Jaz ne vem, v ko-
liko ta ideja vlada, vsekako pa je želja vsa-
kega Poljaka, da bi se raztreseni elementi
poljskega rodu v tej ali drugi obliki zopet
združili. Tudi to si moremo predstavljati, da
nekateri Jugoslovani morejo sanjati o usta-

Listek.

Ivan Fedorovič Šponjka in njegova teta.

Ruski spisal Nikolaj Vasiljevič Gogolj, poslovenil XY.
(Dalje.)

Ivan Ivanovič pride k žganju, pomane si
roke, pazljivo si ogleda kozarček, naliže,
vzdigne proti luči in naenkrat izlije iz ko-
zarčka vso vsebino v usta, ali ne požre je
tako, ampak najprej oplahne si z njim prav
dobro usta in še le potem jo spusti v grlo;
na to sné košček kruha s slanimi gobami ter
se obrne k Ivanu Fedoroviču.

— Ali nimam časti, govoriti z Ivanom
Fedorovičem, z gospodom Šponjko?

— To je da, odgovori Ivan Fedorovič.

— Odkar vas poznam, ste se strašno
spremenili. In kako ne! nadaljuje Ivan Iva-
novič. — Jaz vas še pametim, ko ste bili

tako majhni! — Pri tem postavi svojo dlan
komaj jeden vatel nad tla. — Rajni vaš oče,
Bog mu daj nebeško kraljestvo, bil je redek
mož. Dinje in tikve je imel zmerom take,
kakor jih dandanes nikjer ne najdete. Tudi
tukaj — nadaljuje in pelje Šponjko v stran:
— tudi tukaj vam bodo pri mizi ponudili
dinj — ali kake dinje? Ni jih vredno pogle-
dati! Verujte mi, milostivi gospod, da je imel
vaš oče take tikve — reče on skrivnostno in
razširi roke, kakor bi hotel objeti debelo
drevo: — pri moji duši, take!...

— Pojdimo obedovat, reče Grigorij Gri-
gorjevič ter prime Ivana Fedoroviča za roko.

Grigorij Grigorjevič sede na navadno
svoje mesto, na konci mize, obeže si ogromno
servijeto in tak bil je ves podoben tistim jun-
nakom, ki si jih dajo slikati brivci na svoja
kazala. Ivan Fedorovič sede ves zarudél na
odkazano mu mesto, nasproti gospodičinami;
in Ivan Ivanovič ni opustil prilike, da se ne
bi vsedel poleg njega, posebno vesel, ko bode
vsaj komu mogel delati svoje opazke.

— Čemu si jemljete rep, Ivan Fedoro-

vič; to je puran! reče starka Ivanu Fedoro-
viču, kateremu je ravno ponudil skledo vaški
lakaj v sivem fraku in s črnimi krpami. —
Vzemite si hrbita!

— Mamica! saj vas ni prosil nobeden,
da se vmešavate! spregovori Grigorij Grigor-
jevič. — Bodite prepričani, gost vé sam, kaj
mu je vzeti! Ivan Fedorovič! vzemite perot,
vidite, to-le s pikami! Ali čemu ste vzeli tako
malo? Vzemite še stegno! Kaj pa ti s skledo
tako odpiráš usta? poklekni in prosi! Precej
reci: — Ivan Fedorovič, vzemite si stegno?

Ivan Fedorovič, vzemite si stegno! za-
rjove sluga s skledo v roci, ko se je vrgel
na kolena.

— Hm! Pravi puran je to?! reče polu-
glasno Ivan Ivanovič s zaničljivim obrazom,
ko se je bil obrnil k svojemu sosedu: — kaj,
to naj je puran? Moje, moje purane da bi
vi videli! Povem vam, da je jeden sam
bolj masten nego deset takih, kakor ta. Ali
mi verujete, gospod moj, da jih je grdo gle-
dati, kadar hodijo po mojem dvorišči — tako
so tolsti!...

novitvi slovanske države na jugu od Avstrije. Vse to se more misliti, a da bi česki ali ogerski narod med dvema velikoma mogel ustanoviti še posebno samostojno državo, je zelo nevarna ideja, kajti ne bilo bi svetovati, zobati s tako velikimi gospodi črešnje, in obstanek tako male države v našem času, ko nastajajo povsodi velike države, je gotovo dvojnjev. Mi Čehi in Ogrji moramo torej delati na to, da ohranimo avstrijsko zvezo narodov, ker v njej moremo najti najboljše in najgotovjše varstvo svoji lastni zgodovinski individualnosti in svojemu državopravnemu stališču.

To je gotovo moment, kateri nas približuje Ogrom. Konečno mora vsak priznati in tudi Ogrji bodo gotovo sprevideli, da nemški centralisti niso bili nikdar njih prijatelji, in da bi, če bi imeli moč, zopet delali na centralizaciji Ogrov, bi jih spravili v stari tir, kakor so že nekoč poskušali. Vsekako bi tudi ne bil razpad avstrijskega cesarstva ali ojačenje nemškega elementa v toliki meri, da bi sezal celó do ogerskih mej, za ogerski narod koristen. To so politični momenti, katere bode gotovo tudi vsak trezen Oger dobro preudaril.

V slednjem času se zopet o tem govori in dunajski Nemci bi nam radi dokazali — saj vsak dan oznanjajo vsemu svetu — da smo nasprotniki zvezi z Nemčijo. Naravnost komično je, koliko truda si prizadenejo, da bi to dokazali. Oni želijo, da bi to bilo tako, da bi nas tem silneje mogli napadati, da smo sovražniki države in njenih interesov, da nismo pravi prijatelji Avstrije. Gospóda moja! Kakor so zdaj zadeve, moramo odkritosrčno želeči, da prijazna razmera z Nemčijo ostane ohranjena, razmera, katera bi izključila vsako vojsko z Nemčijo. (Odobranje.) Kateri razumea človek bi pri nas mogel želeči vojske z Nemčijo? Saj mi moramo prvi dati za to vojsko svojo kožo in na našem hrbtu bi se boj izvojeval. Kdor je torej pravi prijatelj in ni skrit sovražnik našega naroda, mora priznati, da si nemoremo želeči vojske z Nemčijo in da nikomur ni toliko na tem ležeče, da se mir z Nemčijo ohrani, da se prijazno razmerje k Nemčiji ohrani, nego nam. Z Nemčijo si moremo najmenj želeči vojske, osebito zdaj, ko še precejšen čas potrebujemo za svoj duševni in materialni razvoj. Te želje gotovo z nami delijo tudi Ogrji in mi hodimo torej tudi tukaj jedno pot.

Če bi katera stranka v Avstriji delala na državopravno združenje z Nemčijo, t. j. tako državopravno združenje, da bi vsled nje cesarstvo v večji ali manjši meri zgubilo svojo samostojnost, svojo suverenost, vsled česar bi mi v neko državopravno zavisnost od nemškega cesarstva prišli — tega vsekako ne moremo želeči, zavarovati pa bi se morali proti temu, morali bi se postaviti nasproti.

— Ivan Ivanovič, ti lažeš! reče Grigorij Grigorjevič, ki je poslušal njegov govor.

— Jaz vam povem, nadaljuje Ivan Ivanovič proti svojemu sosedu ter se dela, kakor bi ne bil slišal besed Grigorjevih — povem vam, da so mi lanskega leta, ko sem jih pripeljal v Pravljičo, dajali za vsakega po petdeset rubljev in vender jih nisem hotel prodati.

— Ivan Ivanovič! povem ti, da lažeš! reče Grigorij Grigorjevič ter zavoljo večje jasnosti besede izgovarja zlog za zlogom in nekoliko glasneje nego prej.

Ali Ivan Ivanovič se dela, kakor bi se to kar nič ne tikalo njega, in govori, dasi nekoliko bolj tiho, dalje:

— Prav zares, gospod moj, nisem jih hotel dati. Noben posestnik v vsej Pravljiči...

— Ivan Ivanovič! ti si tepec, véš, in družega nič! reče Ivan Grigorjevič na glas. — Ivan Fedorovič zna to pač bolje od tebe in ti gotovo nič ne veruje!

Ivan Ivanovič, po polnem razžaljen, zdaj umolkne in začne obirati purana navzlic temu, da ni bil tako tolst, kakor tisti, katerih je bilo grdo gledati.

V to mer bi se morali mi Čehi in tudi Ogrji v jednaki meri braniti, kar je tudi važen moment; tu se zopet naši interesi srečujejo z ogerskimi. Sicer so odločilni elementi nemškega naroda z našo politiko bolj zadovoljni, nego z onimi, kateri si pri nas prisvajajo pravico, da zastopajo interese nemštva in zveze z nemškim cesarstvom. Naj torej gospodje na Dunaji govorijo, kar hočejo. V teh bistvenih stvarih, v kolikor se tičejo politike Avstrije so, s tem smo prepričani, naši interesi in pota z ogerskimi identični in mi bodemo tudi v bodočnosti hodili po tistih potih. Jaz sicer ne vem, kje bi našli kak vzrok, da bi Ogrje sovražili, ali da bi celo interesom Ogorske nasprotovali. Kakor rečeno, kakor je bilo prej in kakor je, menim, še vedno, mi nimamo nobenega vzroka za to. Naši politični in gospodarstveni odnošaji in nekova vzajemnost dajejo nam povod, da živimo v prijaznosti z Ogrji.

Zdaj pa se hočem še z nekaterimi besedami spomniti, kako so se reči v Ogorski razvijale. Za svojega bivanja v Pešti sem vdobil prepričanje, da se je v Ogorski velikansko napredovalo, da je ogerska vlada na inteligenčen, smotra si svet in vseskozi energičen način porabila čas, odkar je Ogorska samostojna in ima svojo avtonomijo, da pospešuje blagor procvitanje dežele na vsak možen način, na polji narodne ekonomije, kakor tudi na polji industrije in trgovine, nič menj pa tudi na polji vednostij. Delovanje ogorske vlade pa je časi prevročje, nobenih žrtev se ne straši. Prepričali smo se, da je ogerska vlada časi prinesla tako velike žrtve in jih še vedno prinaša, da je poprijela inicijativo, kjer bi si bila druga vlada komaj upala. V tem ko se pri nas vse večidel začne s spodbujajo privatnih oseb, z lastno močjo, prične in podpira tam vse vlada. Vsled tega so se mogle tam v razmerno kratkem času izvesti velike reči, katere bi drugod trebale dolgo časa. Ljubljenec ogorske vlade je središče ogorske države, Pešta, katera se je v slednjih desetih letih nepričakovano spremenila. Nekdo je dejal, ko se prekorači Litva, čuti se koj značaj vzhoda, tam je uže vse drugače. Če je to istina, reči moram, da Pešta z divjo hitrostjo hrepeni na zapad ter si v vsem skuša pridobiti značaj zapadno-evropskih velikih mest. Vse novejšje naprave, industrijska in trgovinska podjetja so se tu skoro izčarala v najkrajšem času. Tu je obilo število krasnih poslopij, cele ulice so se prerile jednako kakor pod Napoleonom. Tudi na polji véde je prinesla ogerska vlada velike žrtve. Tu je politehnični zavod, dve vseučilišči in uže se namerava ustanoviti tretje za ta razmerno ne velik narod šola umetelnosti, bogat narodni muzej, krasna razstava umetelnostij v umeteljniški hiši, obrtna šola i. t. d. Tudi za šolstvo se je sijajno skrbelo; za srednje šole osebito so se zidale skoro

Rožljanje nôž, žlic in krožnikov zabavo nekoliko ustavi, ali bolj nego vse, se je slišalo, kako je srebali Grigorij Grigorjevič mozeg iz kostrunove kosti.

— Ali ste brali, vpraša po malem odmoru Ivan Ivanovič ter povese glavo iz svoje zavratne bričke k Ivanu Fedoroviču, ali ste brali knjigo: „Potovanje Korobejnikovo po obljubljeni deželi?“ To je za dušo in srce prava slast! Dandanes takih bukev ne tiskajo več. Prav žal mi je, da nisem pogledal, iz kate-rega leta je.

Ko zasliši Ivan Fedorovič, da se govori o knjigi, začne marljivo srebati omako.

— Zares čudno je, gospod moj, ako pomislite, da je navaden meščan obiskal vse tiste kraje: več nego tri tisoči vrst, gospod moj! Več nego tri tisoči vrst! V resnici, sam Gospod Bog ga je moral smatrati vrednega, da obišče Palestino in Jeruzalem.

— Vi torej pravite, da je bil on — reče Ivan Fedorovič, kateri je še od svojega vojaškega sluge slišal marsikaj o Jeruzalemu — da je bil on v Jeruzalemu?

— O čem govorite, Ivan Fedorovič? reče na konci mize Grigorij Grigorjevič.

palače. V daljnem govoru omenja govornik velik napredek v trgovini in obrtniji, kakor tudi v mirnem kmetovanji, da je ogerski narod v slednjih letih si pridobil mnogo moči, da je postal važen političen faktor, s katerim se mora računati. Govornik sklenil je svoj govor s besedami: kakor sem, gospóda moja, uže razložil, nimamo najmanjšega vzroka, da bi se ogerskemu narodu, v katero koli smer, sovražno nasproti postavljali, nasprotno moramo želeči, da razmerje med nami in Ogrji postane še prijaznejše, kakor med sosedoma, katera sta si med seboj dobra in si nočeta nikdar škodovati v prepričanju, da si morata med seboj koristiti, da se bosta v bodočnosti še potrebovala in da je za oba bolje, da se med seboj sporazumeta. Žal! da to ni bilo vedno tako. Marsikateri nedorazum nam je škodoval, še več pa pomanjkanje sporazuma. Marsikaj je šlo po strani, da nismo bili v sporazumu in tudi nismo iskali sporazuma. Moja želja je, da bi bilo bodoče boljše v blagor našega naroda, čegar dolžnost je, da goji realno politiko, da ne lovi nedosegljivih idealov, marveč se drži realnih tal, resničnih faktorjev, da obdrži to, kar imediate in istinito našemu narodu more dati moč in mu zagotoviti boljše bodočnost.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Slovenski državni poslanci posvetovali so se, kakor se poroča „Südsteirische Post“, koj po njihovem prihodu na Dunaj o postopanju ter o sredstvih, s katerimi bi se moglo pospeševati izvedenje narodnih pravic slovenskih. Večina državnega zbora da je obljubila svojo podporo.

Hohenwartov klub posvetoval se je zadnji petek o zakonski osnovi gledé prakse **odvetniških kandidatov**, katera se ima podaljšati od 7 na 8 let. Vsak odvetniški kandidat bode moral v prihodnje po predloženem zakonskem načrtu imeti dveletno sodnijsko prakso. Hohenwartov klub je zaključil glasovati proti novemu načrtu; ako bi pa ta vender le bil sprejet, naj ima veljave samo za one kandidate, kateri bodo zanaprej nastopili prakso.

Gospodarstveni odsek državnega zbora posvetoval se je o vladnem predlogu gledé **trtne uši**. Sprejel se je med ostalim zaključek, da ima, ako se kateri vinograd zaradi trtne uši uniči, tretjino vrednosti vinograda plačati država, drugo tretjino dežela, eno tretjino škode pa bode trpela lastnik vinograda. sam. Izvestiteljem o predlogu gledé trtne uši voljen je bil poslanec vitez Sochor.

Ogerski oficijozni listi javljajo, da bode **hrvatski sabor** v teku tega meseca obdrževal dve seji, in sicer 27. in 28. decembra. Ker se proračun za leto 1885 ne more letos več rešiti, zahtevala bode vlada trimesečno indemnitetu.

— Jaz, no jaz sem hotel opaziti, da je na svetu več strašno oddaljenih dežel! reče Ivan Fedorovič, ki je bil srčno zadovoljen, da se mu je posrečilo, spraviti na dan tako dolgo in težavno frazo.

— Ne verujte mu, Ivan Fedorovič! reče Grigorij Grigorjevič, ki je časi slabo slišal: — ta vam v enomer laže!

V tem je bil obed dokončan. Grigorij Grigorjevič odpravi se v svojo sobo, da bi po svoji navadi nekoliko zadremal; gosta pa gresta za staro gospodinjjo in gospicama v sobo za goste; tam najdejo isto mizo, na kateri so pustili, ko so odšli obedovat, samo žganje, po polnem spremenjeno; pokrivalo so jo čaše z raznim vkuhanim sadjem in krožniki s tikvami, višnjami in dinjami.

Nenavzočnost Grigorija Grigorjeviča se je kmalo v vsem občutila: gospodinja postala je gostobesednejša in neprošena je izdala marsikako skrivnost, kako je delati paste in sušiti sadje. Celó gospici sta počeli govoriti; ali plavalaska, ki se je zdela za šest let mlajša od svoje okolo petindvajset let stare sestre, bila je bolj tiha.

(Dalje prihodnjic.)

Tuje dežele.

Ruska mornarica broji po najnovejših izkazih 388 ladij, 900 topov, 3930 častnikov, med temi 140 admiralov in generalov ter 25 800 mož. Razvidno je, da je broj višjih častnikov v mornarici nerazmerno visok. Vsled tega izdal je vojni minister mirovinski statut, ki je uže dobil cesarsko sankcijo, vsled katerega pojde o novem letu čez 1000 pomorskih častnikov v penzijo.

V **italijanskem** parlamentu zavzemajo čem dalje tem večjo pozornost agrikulturna vprašanja. Iz Rima se poroča, da se snuje v zbornici klub, kateri se bode navlastito bavil z gospodarstvenimi vprašanji.

Predsedovanje Angležke med **Francijo in Kitajem** gledé miru ostalo je brezvspešno. Kitajska ostaja pri svoji trmoglavosti; radi tega Francoski ne bode preostalo drugzega, nego energično postopati proti Kitajski ter jo tem načinom prisiliti k miru. — Francoske pomočne čete prispejo koncem prihodnjega meseca na opredeljeno mesto. Potem se bode odločilna akcija takoj pričela.

Razne vesti.

— (Akademija znanosti.) V seji dné 10. decembra historično-filozofičnega oddelka so se predložila sledeča dela: Prof. dr. A. Huber v Inomstu: „Vjetje ogerskih kraljic Elizabete in Marije in boji cesarja Žige zoper ne- napolitansko stranko ter druge državne sovražnike iz let 1336 do 1395.“ — Dr. Rudolf Dvořak, profesor na česki gimnaziji, je poslal razpravo: „O tujkah v koranu“; prof. dr. Ant. Zingerle v Inomstu pa: „Študije o Hilarija pl. Poitiersa razlagi psalmov.“

— (Bacilna vojska.) Poročilo komisije, katero je poslala angleška vlada v Indijo, da študira kužne bolezni, posebno pa kolero, se je te dni izdalo v javnost. Angleški učenjaki, ki so šli v ta namen v okužene kraje, po polnem zavračajo Kochovo teorijo v bacilih. Dostikrat se pripeti, da se ne najdejo nikaki sledovi bacil pri bolnikih, nikdar pa jih komisija ni videla v krvi ali v črevah. Vsi poskusi, da bi se z bacili inficirale živali, so se ponesrečili.

Domače stvari.

— Nj. c. in kr. apostolsko veličanstvo izvolilo je šolski občini Dragatuš za zidanje šole dovoliti podpore 300 gld. iz Najvišje zasebne blagajnice.

— (Umeščenje prečastitega gospoda knezoškofa dr. Jakoba Missija) vršilo se je včeraj dopoludné. Okolo 9. ure zbrali so se načelniki in dostojanstveniki raznih uradov pred stolno cerkvijo, da vzprejmó novega vladiko. Prišel je vzprejet novega knezo-vladiko gospod deželni predsednik baron Winkler, gospodje: dvorni svetnik grof Chorinsky, deželne sodnije predsednik Kapretz, nadsodnije svetovalca Kočvar in Persche, deželni glavar grof Thurn, nadfinančna svetovalca Dimitz in Račić, v cerkvi so bili gospodje: mestni župan ljubljanski P. Grasselli in mnogo mestnih odbornikov, predsednik trgovinske in obrtne zbornice Kušar, ravnatelj in učitelji različnih učiteljišč. Na desni strani so bili: Nj. ekscelencja fml. baron Reinländer, polkovnika Heyrovsky in Švara, nadštabni zdravnik dr. Stawa in mnogo drugih častnikov. Pred stolno cerkvijo postavila so se tudi naslednja društva: Katoliško društvo z zastavo, katoliško društvo pomočnikov z zastavo, veteransko društvo z zastavo, ljubljanski „Sokol“ z zastavo, ljubljanska in viška požarna straža. Okolo polu desete ure prišel je prečastiti gospod knezo-vladika in začel se je spreved po vzporedu, katerega smo uže priobčili. Spreved šel je okolo vodnjaka na trgu in zopet nazaj v cerkev. V cerkvi se je potem vršila slovesnost po uže omenjenem vspredu. Ob sprevedu bil je ves trg poln občinstva. — Popoludné ob 2. uri bil je obed, h kateremu so bili povabljeni razen najvišjih duhovenskih dostojanstvenikov tudi prvi civilni vojaški dostojanstveniki.

Pri obedu govoril je (nemški) knezo-škof naslednjo napitnico: Dve sili sta, kateri se kažeta pri imenovanji škofa: Nj. svetost papež, načelnik, na katerega je Kristus sezidal svojo cerkev, in Nj. apostolsko veličanstvo. Če se danes teh dveh posebno spominam, se to ne zgodi, jaz smem iz srca reči, gotovo ne, ker sta se v meni zjediniła pri imenovanji škofom, kajti jaz pač čutim, da je, osebito v naših časih, težko breme, katero se je naložilo na moja ramena. Ne, ni egoizem, marveč odkritosrčna ljubezen do vkupnega duhovenskega očeta in na drugi strani do prevzvišenega vladarja, pod čegar varstvom nam hvala Bogu ni zabranjeno biti vernim katoličanom. Da ravno v tem vernem razmerji k papežu v veri najdem kot zvest katoličan, duhovnik in škof najgotovejšo garancijo za ljubezen in zvestobo tudi do prevzvišene- nega cesarja in gospoda. Kot katoličan, kot škof, kot podanik vas prosim, da z menoj jednoglasno zakličete: Živio Nj. svetost papež, živio Nj. c. in kr. veličanstvo naš najpremilostnejši cesar in gos- pod! Živio, živio, živio! Na to zdravico streljalo se je s topovi na Gradu.

Drugo napitnico govoril je gospod deželni predsednik na zdravje novega knezo-škofa takó-le (nemški): Prečastita gospóda! Danes je za ljubljansko vladikovino veselja dan, kajti dobila je po dolgem času danes zopet svojega pastirja, moža, kateri bode, oblagodarjen s plemenitimi darovi duha in srca, kot luč vodil vernike po poti kreposti in blagra. A tudi cesarska vlada, katero zastopati imam jaz čast, se sme veseliti tega lepega dneva. Po čemer vlada hrepeni, vam je, gospóda moja, pač znano, nje program se glasi: Sprava in sloga med raznimi rodovi naše velike in ljubljene domo- vine. In ta program se gotovo ujema z onim, kate- rega se ima držati in izvesti blagovestnik cerkve. Zato so more vlada radovati ob dnevu, ko je naš novi vladika nastopil svoje mesto. — (Potem slo- venski:) Voščim torej v imenu vlade prevzvišene- mu vladiki dežele kranjske iz dna srca, da bi mu vsegamogočni Bog podelil pogum in moč, da bi zamogel svojo težavno nalogo modro in vspešno izvrševati; voščim mu, da bi se po 25 letih blago- nosnega njegovega delovanja vernim škofije ljubljansko vnovič ponudila lepa prilika, današnji po- dobna, priklanjati se svojemu višemu pastirju ter mu, še krepkemu na telesu in na duhu, voščiti še dolgo vrsto srečnih let. In da bi se to zgodilo, vabim častito gospódo, naj vzdigne kozarce in naj z menoj pije na zdravje prečastitemu gospodu knezo-škofu Jakobu. Živio! Hoch!

Na to je odzdravil zopet premilostivi gospod knezo-škof: Pomirjenje vseh narodov in rodov, to je, kar nam je gospod deželni predsednik ravno- kar povedal, program, katerega si je vlada za- pisala na svoj prapor. Z veliko radostjo izrekam, da vlada to pomirjevanje ni mogla položiti v sreč- nejše roke, kakor v te, v katerih je zdaj. Uže iz tega vzroka čutim se kot škof ljubljanske škofije dolžnega, da mu izrečem svoje spoštovanje. A je še dalnje čuvstvo, katero me sili, namreč čuvstvo hvalečnosti, s katero mi je od prvega trenutja pri- šel nasproti. Prosim vas torej, da z menoj zakli- čete: Bog ohrani še mnogo let deželi kranjski našega prečastitega gospoda deželnega predsednika. Živio! Hoch!

— (Serenada.) Moški pevski zbor tukajšnje čitalnice zapel je v soboto zvečer ob 9. uri pod- oknico novemu knezoškofu dr. J. Misiji. Pele so se pod vodstvom gosp. Valente tri pesni. Knezoškof poslušal je ves čas petje pri oknu ter se konečno zahvalil pevcem za prekrasno petje.

— (Slikar Janez Wolf) umrl je nagle- gloma v petek proti večeru. Bolni umetnik se je peljal z izvoščekom v tukajšnje bólnico, a med potom je v kočiji umrl. — Janez Wolf bil je izvanredno izobražen in duhovit mož, Poprej častnik, šel je pozneje na razne laške slikarske akademije, na katerih se je uril več let. Dospevši na Kranj- sko, gojil je posebno historično slikarstvo in kmalo je zaslovel po svojih umotvorih, s katerimi je ozaljševal razne kranjske cerkve. Podobe njegove so posebno v prvih letih velike umetniške vred- nosti in mu zagotavljajo prvo mesto med do- sedanjimi kranjskimi cerkvenimi slikarji. V zadnjih letih se je umetniku vsled raznih nezdod materi- jalno stanje dokaj shujšalo in genijalni mož mor- al se je čestokrat hudo boriti za obstanek, kar je deloma tudi neugodno vplivalo na proizvode nje-

govega duha. — Smrt njegova je neprecenljiva zguba za domačo umetnost in jako bi našemu na- rodu vstregel, kdor bi opisal delovanje umrlega umetnika in ocenil pomen njegov za razvitek slo- venskega slikarstva. — Janez Wolf bil je v 59. letu; bodi mu zemljica lahka!

— (Literarno zabavni klub) imel je v soboto zvečer ob 8. uri svoj zabaven večer v hotelu „pri Maliči.“ Sešlo se je okolu 30 gospo- dov. Čital je g. E. Lah prav zanimljive statistične črtice. Prodalo se je ta večer med članove tudi 20 srečk za „Narodni dom“ v Ljubljani.

— (Iz Rateč) se nam poroča: Ko je dné 6. t. m. pilar Tomaž Strojnar iz kovanja šel iz Bele Peči na kolodvor v Rateče, hotéč se odpeljati do- mov, stopi mu nenadno nasproti na cesti neznan človek ter ga vpraša, če je zdaj dobil pri fužinah več denarja. Strojnar mu je na to vprašanje od- govoril, da blizu 30 gld. Šla sta nekaj časa dalje, kar se tujec vstopi pred Strojnarja ter reče: „Fan- tič, denar sém, ali pa bo smrt!“ ter udari Stro- jarja, a Strojnar se umakne udarcu. Na to pa Stro- jar zamahne krepko po napadalcu ter ga pobije na tla. Ta roparski napadalec bil je, kakor je po- kazala preiskava, 41letni neoženjeni hlapec Šimen Kerstern iz Rateč.

— (Požarna kronika.) Dné 13. decembra zvečer ob 6. uri nastal je ogenj v hlevu posest- nika Janeza P. na Karolinski zemlji pri Ljubljani; v kratkem se je plamen poprijel hiše in ni dolgo trajalo, pa je bilo vse v ognji. Zgorela je hiša s hlevom vred, a tudi dokaj sena in slame; škoda je 1600 gld. Sumi se, da je zanetil desetletni sinek posestnikov iz maščevanja, ker so ga stariši kregali zaradi zanemarjenja šole. Vsled megle stražnik na Gradu ni zapazil ognja in zato ni bilo požarne straže na pomoč. — Dné 8. t. m. ob 11 1/2 uri dopoludné pričelo je goretj v shrambi za stiljo pri poslopji Josipa Tuma iz Podzida (obč. Sv. Ožbald); ogenj upepelil je hišo, gospo- darsko poslopje in vso krmo. Zažgali so baje otroci posestnikov.

— (Občinska volitev.) Pri volitvi novega občinskega zastopa za občino Županje Njive bil je zupanom izvoljen Florijan Berli, občinskima svetovalcema pa Ivan Balantič in Josip Kregar.

— (Grozna smrt.) Poroča se nam: Dné 10. t. m. okolo 12. ure dopoludné našli so ogljarja Josipa Pungarška iz Lokavca v gozdu „Praterjeva hosta“ mrtvega na gorečem kopišči. Nesrečnež prišel je dné 9. t. m. proti večeru k posestniku Andreju Poljancu v Hutensi, od koder je zopet nekoliko pijan odšel ob 8 1/2 uri. Najbrže se je nesrečnež potem v pijanosti vlegel na kopišče ter tam našel smrt.

— (Najdeno truplo.) Dné 10. t. m. našli so v potoku Gradaščica na plitvem prostoru truplo berača Frana Rožnika, kateri je stanoval v Dvoru. Nesrečnež je časi preveč globoko pogledal v kupico.

— (Iz Trsta) se dné 14. t. m. poroča: Nadsodnije predsednik Kemperle je danes zjutraj umrl.

Iz sodnice.

Ljubljanski anarhisti pred porotniki v Celovci.

(Dalje.)

Obpravna se zopet prične v nedeljo ob 2. uri 7 minut popoludné. Zaslíši se priča Tram- puš. Priča se zaprišeže.

Priča je bil član delavskega društva od leta 1879 do 1884. Od junija 1884 je član sloven- skega društva „Slavec“. Priča pozna zatožence kot odbornike delavskega izobraževalnega društva. Razpori v društvu da so nastali samo zaradi petja. O „govornikih“ v „društvu“ mu ni znano. O iz- ključenji Zadnika pripoveduje priča, da je bil Stöck- bauer proti; Tuma pa da je dejal, da Zadnik ni za stranko, da je neka dopisnica svarila pred njim, zatorej se mora izključiti. Za kakovost strank da se ni brigal in tudi nič ne umeje. Da bi bil Zadnik zaradi narodnosti izključen, ne vé priča nič. Izmed zatožencev je bil pevec samo Dhü. Od- kar je Zadnik prišel v društvo, so nastali pre- piri. On je bil na Zadnikovi strani. Železnikar ga je zaradi tega „zmerneža“ psoval. V neki gostilni sta se s Sturmom razprla, in ta mu je dejal, da ima „slamo v glavi“, on hoče tako, a oni (Tuma in drugovi) hočejo drugače.

Priča Matija Kunc, urednik „Obrtnika“, krojač, se zapriseže. Priča je od l. 1866 v Ljubljani, od l. 1871 do 1874 je bil načelnik delavskemu izobraževalnemu društvu. Ko je dostal svojo vojaško službo, ostal je samo še nekaj mesecev član društva. Začetkom se je v društvu poganjal za Schulze-Delitzscha, pozneje je deloval v društvu za splošno volilno pravico. Tako je društvo ostalo, dokler se ni vsled Peukertove agitacije nagnilo na anarhistično stran. Priča meni, da anarhisti hoté vse obstoječe provrniti. Izraz „ekonomišča oprostitév“ je po mnenju priče nezmišl in meni, da večina nima o tem pravega pojma, mislijo pa si morda prilastitev (rop) tujega imetja. „Propaganda dejanja“ da je terorizem v dosego anarhističnih namer.

O razmerah zatožencev v društvu iz lastnega opazovanja ne vé nič. Po njegovem mnenju pa je Železnikar mnogo storil, da se uvedejo anarhistične ideje. Kriegla pozna le malo, Sturma je morda Železnikar zapeljal o Dhü in Tumi vé premalo; sicer vé o Železnikarju večinoma tudi samo to, kar je čul govóirti, in on da ga je zaradi njegove pretiranosti in nedoslednosti smatral norcem, kateri bi bil ravno tako rad — iz domišljivosti svoje velikosti — pripravljen postati predsednik ljudovlade, kakor načelnik katoliške družbe. Škodovati bi mogel, ker mu niso znani pojmovi.

Priča pravi, da je „Zukunft“ mnogo več vplivala, nego „Freiheit“.

Priča omenja, da so se razpori v društvu o socijalnih vprašanjih zakrili s plaščem narodnostnega prepira.

Urednik „Ljudskega Glasu“, čegar solastnik je postal Železnikar, da mu je pripovedoval, da mu je Železnikar izročil nekatere članke, katerih pa ni smel priobčiti, ker so bili preveč radikalno-socijalistični.

O pošiljati tiskovin iz Trsta izreka priča, da je v njih našel večinoma Železnikarjeve ideje, in on meni, da je zmožen, če tudi s trudom, pisati kaj takega.

Priča pravi, da je zatoženec Sturm odpril gostilno, da bi si nekoliko opomogel; a ker so Železnikar in drugi tja prišli, je morda kar tja v en dan v njih rog trobil.

Gledé Breskvarjevih tiskovin je priča čul Dekvala izraziti se, da je Tuma dejal, predno so došle, da jih pričakuje.

Priča Grablovic govori nerazumljivo.

Na vprašanje državnega pravdnika o izreku Sturmovem gledé Železnikarja izreka priča, da je svaril Sturma pred Železnikarjem in da mu je Sturm obljubil, da ga hoče slušati. Ko je priča nekoč dejal, da je Železnikar plašljiv, je Sturm odgovoril, da Železnikar ni tako plašljiv, da bi bil v stanu storiti, kar morda nobeden drugi.

Sturm omenja, da se ta njegov izrek nanaša samo na delovanje Železnikarjevo v shodih. Zagovornik vpraša pričo, če ima kaj dejanjskih dokazov, da je Železnikar imel nevaren vpliv na Sturma.

Priča omenja, da je bil Sturm Železnikarjev delavec, da je od njega dobival denar. Njemu se Železnikar ne zdi nevaren razumnim, omikanim osebam, a nevaren neomikanim.

Uname se zanimljiv razgovor med zagovornikom in pričo o razmerji priče k Železnikarju.

Železnikar oznamuje pričo nečimernežem, kateri mu je o priliki dejal, da je škoda, da se on (Železnikar) ne hlina, kajti drugače bi prišel lahko v škodo; priča ga je povabil v obrtno društvo, ker se v nepolitičnih društvih lažje kaj skrivnega počenja.

Tuma omenja, da ni resnica, da bi bil narodnostni prepri samo plašč, s katerim so se zakrivala druga vprašanja; Breskvarja pozna od mladih nog in je bil z njim v kupčijski zvezi.

Priča Fran Perdan se zapriseže. Bil je član društva okolo štiri do pet mesecev. Pred nekaterimi tremi leti poslal mu je Dhü nekov papir z naročilom, naj ga čita, čegar pa ni storil. Na vprašanje državnega pravdnika, če se med vožnjo sim ni razgovarjal o izpovedbah prič, odgovarja priča zanikalno.

Priča Fran Zamot se zapriseže. Priča je bil član društva skozi osem mesecev; udeleževal se je pevskih vaj, za politiko pa se ni brigal.

Priča Ivan Justin se zapriseže. Priča je bil član in pevovodja. On omenja, da so bili prepri v društvu zaradi narodnosti le časi; o izključenju Zadnika mu ni znano; o socijalnem strankarstvu med delavci ne vé priča mnogo. Priča je izstopil, ker je bil v „Radikalu“ napaden, ker je bil pristaz zmerne stranke.

Priča Alojzij Cerer se zapriseže. Bil je član z nekaterimi presledki od l. 1876 do 1882. Priča izpove, da mu je Sturm dejal, da mu je Zadnik ponudil tiskovine, a on (Sturm) jih ni hotel sprejeti.

Na vprašanje državnega pravdnika o razgovorjanju prič med potovanjem omenja priča, da sme skoro trditi, da sta Justin in Perdan nameravala, se po polnem oprati.

Ob 6. uri pretrga predsednik obravnavo.

Ko se zopet prične obravnava, se zasliši priča Ivan Železnikar, urednik „Slov. Naroda“. Priča je bil kot urednik navzočen pri raznih zborovanjih, pri katerih se je govorilo o navadnih vprašanjih, o bēdi delavcev itd. Priča je delovanje zatožencev v nekem šaljivem listu kot utopično osmešil. O narodnostnih preprih v društvu mu ni nič znano; pač pa je javno mnenje v Ljubljani tako, da vsaj prvi trije zatoženci pripadajo nevarni stranki. Zato so tudi v ljubljanski čitalnici iskali vzroka, da bi Železnikarja izključili. Priča pravi, da je jedno mesto v neki tiskovini identično z izrekom Železnikarjevim, drugo pa z izrekom Sturmovim „Ljudski Glas“ oznamuje priča kot list neprostovoljne komike, „Obrtnik“ pa je resen, strokoven list.

Priča opomina zatoženca Železnikarja na besede, katere je izjavil žurnalistu Konscheggju na Dunaji gledé cesarskega dvorca in Fran-Josipove vojašnice. Zatoženec meni, da je to izmišljotina.

Ob 7. uri pretrga predsednik sejo.
(Dalje prihodnjič.)

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Linec, 15. decembra. Včeraj v jutro zasačila je dunajska policija v Urfabru štiri anarhiste ter jih zaprla. Našla je tudi dele tiskarskega stroja, projekte in tiskovine.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 15. decembra.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	81.70
„ „ „ srebru	82.95
Zlata renta	104.05
5% avstr. renta	96.90
Delnice narodne banke	858.—
Kreditne delnice	295.—
London 10 lir sterling	123.35
20 frankovec	9.76 ^o
Cekini c. kr.	5.78
100 drž. mark	60.20

Uradni glasnik

z dné 13. decembra.

Pod varstvom: C. kr. dež. sodnija proglašá Andreja Ovna z Dobrave št. 1 zapravljičcem ter se je istemu postavil varuhom Jos. Hribernik, posestnik na Dobravi.

Tujci.

Dné 13. decembra.

Pri Maliči: Stroheim, Sommer, Polak, Quapil, trgovci, z Dunaja. — Robida, trgovec, z Reke. — Mlekuš, zasebnik, iz Celovca. — Lavrič, posestnik, iz Rakeka. Pri Slonu: Weinek, trgovec, z Dunaja. — Pl. Kubanyi, lekar, z materjo, iz Siska. — Schauta, gozdar, iz Hammerstela. Pri Južnem kolodvoru: Ravnikar iz Bosne. — Vipory, uradnik, s sestro, iz Maribora. — Knap iz Šoštanja. — Urbanc z Krškega. Pri Avstr. carji: Verbais iz Domžale.

Tržne cene.

V Ljubljani, 13. dec.: Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 24 kr., domače 6 gld. 34 kr.; ječmen 4 gld. 71 kr.; reš 5 gld. 4 kr.; ajda 4 gld. 55 kr.; proso 5 gld. 53 kr.; turšica 5 gld. 48 kr.; oves 3 gld. 9 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 86 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 92 kr., salo po 82 kr., špeh po 58 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 3 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 60 kr., svinjina 54 kr., drobniško po 36 kr., — Piške po 45 kr., golobi 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 60 kr. Sežen trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 5 gld. — kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Umri so:

Dné 12. decembra. Ivan Wolf, recte Pajer, akademični slikar, 59 l., mej prenosom v bólnico zadet od mrtvouda.

Dné 13. decembra. Jakob Vičič, delavec, 72 l., Hradeckyjeva vas št. 2, mrtvoud.

V civilni bólnici:

Dné 13. decembra. Fran Grošelj, gostač, 70 l., srčna hiba.

Srečke

z dné 13. decembra.

Dunaj: 28 18 2 73 87.
Gradec: 72 14 15 68 30.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
13. dec.	7. zjutraj	744.04	- 2.0	bzv.	megla	0.00
	2. pop.	744.24	+ 0.6	jzpd. sl.	„	
	9. zvečer	744.76	- 2.2	bzv.	„	
14. dec.	7. zjutraj	744.08	- 4.8	vzh. sl.	js.	0.00
	2. pop.	742.30	+ 4.4	svzh. sl.	„	
	9. zvečer	742.30	- 0.2	vzh. sl.	„	

Zobni zdravnik Schweiger z Dunaja

stanuje v hotelu „pri Maliči“, II. nadstropje, sobi št. 23—24.

Zdravi vsak dan od 9. do pólu 1. ure in od 2. do 4. ure pópoludné.

Vse operacije, najmodernejšim zahtevam sedanje dóbe ugajajoč, izvršujejo se brzo in sigurno. (134) 1

Za neko gostilnico v dobrem kraju na deželi

išče se gostilničar.

Dotične poizvedbe daje opravništvo „Ljubljanskega Lista.“ (132) 3—1

Za prihodnje leto 1885.

V zalogi pri

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bambergu v Ljubljani

je izšla:

Slovenska

Pratika

za navadno leto 1885.

Cena eni Pratici 13 kr. — Razpečevalcem dajemo našo Pratico jako cenejšo.

Piccolijeva esenca za želodec

od G. Piccolija, lekarja v Ljubljani,

kakor je razvidno iz pismenih zahval in zdravniških svedočeb, koje so bile izvoditelju te esence vposlane, ozdravlja želodečne in podtrebušne bolezni, grizo v črevesu, krče, želodečno in premenljivo mrzlico, zabasanje telesa, zlato žilo, zlatenico, trganje po glavi i. t. d. in je najboljšo sredstvo za glistova deca.

Stekleničica 10 kr. V skatulah po 12 stekleničic vposilja izvoditelj to esenco proti povzetji zneska 1 gold. 36 kr. Pri večjem nakupu dovoljuje se primeren rabat. (104) 15—5